

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำบรรยายที่มีผลต่อการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกและเพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกจากภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 และภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปพัฒนาคำบรรยายในสื่อภาพยนตร์ให้เหมาะสมกับการรับรู้ของคนหูหนวก การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) แบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental) แบบ One Group Posttest Only Design มีรูปแบบการทดลองแบบ Static Group Comparison โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มและกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน รวม 45 คน และนักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษา วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มและกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน รวม 45 คน จำนวนรวมทั้งสิ้น 90 คน โดยสร้างเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นตัวจัดกระทำ (Treatment) คือภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 และภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือเพื่อความถูกต้องเที่ยงตรงเพื่อความถูกต้องในการทดลอง และทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อภายหลังจากกลุ่มได้ชมภาพยนตร์ที่เป็นตัวจัดกระทำ เมื่อรวบรวมข้อมูลจากการทดลองแล้วจึงนำข้อมูลไปประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window เลือกใช้สถิติที่เหมาะสมในการคำนวณตามลักษณะของมาตรวัดข้อมูลและสมมติฐานที่ทดสอบ

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอในรูปตารางประกอบการแปลความเชิงบรรยายเพื่ออธิบายข้อมูลในด้าน ประชากรศาสตร์ และการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ได้แก่ Independent Sample T-test และ One way ANOVA เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามในสมมติฐานต่างๆ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายแตกต่างกัน
ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์
ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

สมมติฐานที่ 3 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์
ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

สมมติฐานที่ 4 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์
ดีกว่าภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย

สมมติฐานที่ 5 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย
ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

สมมติฐานที่ 6 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 1 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

สมมติฐานที่ 7 นักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 2 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

สรุปผลการวิจัย

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นเพศชายมากกว่า
เพศหญิง คือมีเพศชาย จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 60 และมีเพศหญิงจำนวน 18 คน คิดเป็น
ร้อยละ 40 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และพบว่ากลุ่มตัวอย่างระดับอุดมศึกษาเป็นเพศหญิง
มากกว่าเพศชาย คือมีเพศหญิง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 55.55 และมีเพศชาย จำนวน
20 คน คิดเป็นร้อยละ 44.45 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา

ผลการวิจัยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา
หูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนเฉลี่ย
ที่ 17.667 คะแนน การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์

ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 18.200 คะแนน และการรับรู้ภาพยนต์ของคน หนูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยายมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 14.600 คะแนน

หากพิจารณาตามประเภทการรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนวกระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายที่ชมภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยาย พบว่ามีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 29 คะแนน คิดเป็น 32.222% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 70 คะแนน คิดเป็น 58.333% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนต์ 121 คะแนน คิดเป็น 50.417% และมีคะแนนรวม 220 คะแนน คิดเป็น 48.889%

การรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ชมภาพยนต์ที่มี คำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 38 คะแนน คิดเป็น 42.222% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 80 คะแนน คิดเป็น 66.667% ระดับคะแนนการรับรู้ เหตุการณ์ในภาพยนต์ 147 คะแนน คิดเป็น 61.250% และมีคะแนนรวม 265 คะแนน คิดเป็น 58.889%

การรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนต์ที่มี คำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 25 คะแนน คิดเป็น 27.778% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 86 คะแนน คิดเป็น 71.667% ระดับคะแนนการรับรู้ เหตุการณ์ในภาพยนต์ 162 คะแนน คิดเป็น 67.500% และมีคะแนนรวม 273 คะแนน คิดเป็น 60.667%

และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนต์ที่มี คำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 22.000 คะแนน การรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนว กรดับมัธยมศึกษาที่ชมภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 25.067 คะแนน และการรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนวระดับมัธยมศึกษาที่ชมภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยายมีระดับ คะแนนเฉลี่ยที่ 19.867 คะแนน

หากพิจารณาตามประเภทการรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนวระดับมัธยมศึกษาที่ชม ภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยาย พบว่าการรับรู้ภาพยนต์ของคนหนูหนวระดับมัธยมศึกษาที่ชม ภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยายมีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 51 คะแนน คิดเป็น 56.667% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 94 คะแนน คิดเป็น 72.333% ระดับคะแนน การรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนต์ 153 คะแนน คิดเป็น 63.750% และมีคะแนนรวม 298 คะแนน คิดเป็น 66.222%

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มระดับอุดมศึกษา ที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 58 คะแนน คิดเป็น 64.44% ระดับคะแนน
การรับรู้บุคลิกของตัวละคร 88 คะแนน คิดเป็น 73.333% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์
ในภาพยนตร์ 184 คะแนน คิดเป็น 76.667% และมีคะแนนรวม 330 คะแนน คิดเป็น 73.333%

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มระดับอุดมศึกษา ที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 54 คะแนน คิดเป็น 60.000% ระดับคะแนน
การรับรู้บุคลิกของตัวละคร 117 คะแนน คิดเป็น 95.700% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์
ในภาพยนตร์ 205 คะแนน คิดเป็น 85.416% และมีคะแนนรวม 376 คะแนน คิดเป็น 83.556

ผลการทดสอบสมมติฐาน

1. การทดสอบสมมติฐานที่ 1 ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายแตกต่างกันทำให้คนหนุ่มรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการรับรู้ภาพยนตร์
แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการ
รับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนน ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์
17.667 คะแนน และภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 18.200
คะแนน และเมื่อพิจารณาเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มจากการ
ชมภาพยนตร์แต่ละการทดลอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย (ค่าเฉลี่ยการ
รับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนน) มีการรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายต้นแบบ 1 (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน) อย่างมีระดับนัยสำคัญทาง
สถิติ ที่ 0.05 และแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 (ค่าคะแนน
การรับรู้ภาพยนตร์เฉลี่ย 18.200) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ชม
ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน) มีการรับรู้
ภาพยนตร์ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 (ค่าคะแนนการ
รับรู้ภาพยนตร์เฉลี่ย 18.200 คะแนน) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษา มีการรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน
อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้
ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์
22.000 คะแนน และภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 25.067

คะแนน และเมื่อพิจารณาเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มสาวจากการชมภาพยนตร์แต่ละการทดลองเป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน) มีการรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 22.000 คะแนน) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 และแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 25.067 คะแนน) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 22.000 คะแนน) มีการรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 (ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 25.067 คะแนน) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

2. การทดสอบสมมติฐานที่ 2 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ทำให้คนหูหนวก
รับรู้ภาพยนตร์ได้ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานานวาระระดับมัธยมศึกษาตอนปลายรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ได้ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนน และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานานวาระระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ได้ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 22.000 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน

3. การทดสอบสมมติฐานที่ 3 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวก
รับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานู่นวาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 18.200 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนน และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานู่นวาระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 25.067 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน

4. การทดสอบสมมติฐานที่ 4 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวก
รับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีการรับรู้ ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 กับการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ไม่แตกต่างกัน อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ ภาพยนตร์ 18.200 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานูหนวกระดับอุดมศึกษามีการรับรู้ ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ดีกว่าการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 อย่างมี ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ ภาพยนตร์ 25.067 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 22.000 คะแนน

5. การทดสอบสมมติฐานที่ 5 นักศึกษาหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์
ที่ไม่มีคำบรรยายดีกว่านักศึกษาหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานู่นนวรรระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานู่นนวรรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนนู่นนวรรระดับอุดมศึกษามีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนนู่นนวรรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนน

6. การทดสอบสมมติฐานที่ 6 นักศึกษาหนวกระดับอุดมศึกษารับรู้ว่าพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ดีกว่านักศึกษาหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานูชนวรรระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายต้นแบบ 1 ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานูชนวรรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนนูชนวรรระดับอุดมศึกษามี
ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 22.000 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนนูชนวรรระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน

7. การทดสอบสมมติฐานที่ 7 นักศึกษานู่นวาระระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ตีกว่านักศึกษานู่นวาระระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานูชนวรรระดับอุดมศึกษารับรู้ภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษานูชนวรรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนนุชนวรรระดับอุดมศึกษามี

ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนต์ 25.067 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนต์ 18.200 คะแนน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนต์ของคนหูหนวก” ได้ประมวลแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสิ่งที่ค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อตอบปัญหานำวิจัย 2 ข้อ คือ

1. คนหูหนวกสามารถรับรู้ภาพยนต์ที่มีคำบรรยายสำหรับคนหูหนวกได้อย่างไร
 2. คำบรรยายในภาพยนต์สำหรับคนหูหนวกควรเป็นอย่างไร
- ดังนั้นผู้วิจัยจึงอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

การรับรู้ภาพยนต์ของคนหูหนวก

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคนหูหนวกที่ชมภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 สามารถรับรู้ภาพยนต์ได้มากขึ้น เห็นได้จากคะแนนค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนต์มีเพิ่มมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนต์เมื่อชมภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยาย (ภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 17.667 คะแนน ภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 18.200 คะแนน ภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยายมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 14.600 คะแนน) คนหูหนวกระดับอุดมศึกษาที่ชมภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 สามารถรับรู้ภาพยนต์ได้มากขึ้น เห็นได้จากคะแนนค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนต์มีเพิ่มมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนต์เมื่อชมภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยาย (ภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 22.000 คะแนน ภาพยนต์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 25.067 คะแนน ภาพยนต์ที่ไม่มีคำบรรยายมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ 19.867 คะแนน)

คำบรรยายสามารถช่วยให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนต์เพิ่มขึ้น เนื่องจากคำบรรยายสามารถให้ข้อมูล (Information) ที่เป็นเนื้อหา (Message) ในส่วนที่เป็นเสียงในภาพยนต์ ซึ่งจะถูกเข้ารหัส (Encode) เป็นคำบรรยายในภาพยนต์ เพื่อให้คนหูหนวกสามารถรับรู้ข้อมูลที่เป็นเสียงได้จากการถอดรหัส (Decode) วิธีการนี้จึงเป็นการขจัดสิ่งรบกวน (Noise) ออกจากการชมภาพยนต์ของคนหูหนวก ดังนั้นคนหูหนวกจึงรับรู้ภาพยนต์เพิ่มขึ้นเมื่อชมภาพยนต์ที่มี

คำบรรยาย ทั้ง 2 แบบ คือคำบรรยายต้นแบบ 1 และ คำบรรยายต้นแบบ 2 ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้สอดคล้องกับแบบจำลองของ คล็อด อี แชนนอน และ วอเรน วีเวอร์ (Claude E. Shannon and Warren Weaver) ที่แสดงในทฤษฎีข่าวสารหรือ ทฤษฎีสารสนเทศ (Information Theory) ว่า สิ่งรบกวนทำให้สัญญาณ (Signal) ผิดเพี้ยนไป ดังนั้นหากขจัดสิ่งรบกวนที่เกิดขึ้นในกระบวนการสื่อสารออกไปได้มากเท่าไร การสื่อสารก็จะมีโอกาสประสบผลสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น (ประมะสตะเวทิน, 2533, น. 48)

การที่คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์เพิ่มขึ้น ภายหลังจากการชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย สามารถอธิบายได้โดยใช้แนวคิดของไมเคิลบัสต์ (Myklebust) ที่กล่าวว่า คนหูหนวกมีประสาททางการได้ยินสูญเสียไป ดังนั้นจึงต้องให้ประสาทสัมผัสส่วนอื่นๆ ช่วยเหลือในการรับรู้ ซึ่งก็เป็นประสาทสัมผัสทางการมองเห็นนั่นเอง และสอดคล้องกับการวิจัยของจีเซลและไมเคิลบัสต์ (Gesell and Myklebust) ที่ศึกษาการรับรู้และพฤติกรรมของคนหูหนวกตั้งแต่วัยเด็ก พบว่าเมื่อประสาทสัมผัสบางส่วนหายไป ประสาทสัมผัสส่วนที่เหลือก็อาจทำหน้าที่เพิ่มขึ้น ในกรณีที่ประสาทการได้ยินบกพร่องไป ประสาทสัมผัสส่วนที่เหลืออยู่ คือ ตาและประสาทสัมผัสอื่นๆ ก็จะทำหน้าที่แทน ดังนั้น คนหูหนวกจึงต้องใช้ประสาทตาที่ยังเหลืออยู่ทำหน้าที่มากขึ้น เพื่อช่วยให้คนได้เรียนรู้และปรับตัวได้ดีขึ้น (ศรียา นิยมธรรม, 2538, น. 39)

จากผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายแตกต่างกันทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์แตกต่างกัน

หากพิจารณาการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกโดยแบ่งตามประเภทของการรับรู้ พบว่า คนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 29 คะแนน คิดเป็น 32.222% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 70 คะแนน คิดเป็น 58.333% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนตร์ 121 คะแนน คิดเป็น 50.417% และมีคะแนนรวม 220 คะแนน คิดเป็น 48.889%

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 38 คะแนน คิดเป็น 42.222% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 80 คะแนน คิดเป็น 66.667% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนตร์ 147 คะแนน คิดเป็น 61.250% และมีคะแนนรวม 265 คะแนน คิดเป็น 58.889%

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 25 คะแนน คิดเป็น 27.778% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 86 คะแนน คิดเป็น 71.667% ระดับคะแนนการรับรู้

เหตุการณ์ในภาพยนตร์ 162 คะแนน คิดเป็น 67.500% และมีคะแนนรวม 273 คะแนน คิดเป็น 60.667%

และพบว่าคนหนุ่มนกระดับอุดมศึกษาที่ชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 51 คะแนน คิดเป็น 56.666% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 94 คะแนน คิดเป็น 72.333% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนตร์ 153 คะแนน คิดเป็น 63.750% และมีคะแนนรวม 298 คะแนน คิดเป็น 66.222%

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มนกระดับอุดมศึกษาที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 58 คะแนน คิดเป็น 64.444% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 88 คะแนน คิดเป็น 73.333% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนตร์ 184 คะแนน คิดเป็น 76.667% และมีคะแนนรวม 330 คะแนน คิดเป็น 73.333%

การรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มนกระดับอุดมศึกษาที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีระดับคะแนนการรับรู้การลำดับเรื่องราว 54 คะแนน คิดเป็น 60.000% ระดับคะแนนการรับรู้บุคลิกของตัวละคร 117 คะแนน คิดเป็น 95.700% ระดับคะแนนการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนตร์ 205 คะแนน คิดเป็น 85.416% และมีคะแนนรวม 376 คะแนน คิดเป็น 83.556%

จากผลการวิจัยพบว่าคำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหนุ่มนกรับรู้ภาพยนตร์ประเภทการรับรู้บุคลิกของตัวละครและการรับรู้เหตุการณ์ในภาพยนตร์เพิ่มขึ้น โดยสังเกตได้จากค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบมีสูงขึ้น เมื่อคนหนุ่มนกรชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 เปรียบเทียบกับภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย แต่มีข้อสังเกตว่า ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลของการรับรู้ภาพยนตร์ประเภทการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์จากการชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าร้อยละของคะแนนต่ำที่สุดในการทดลองชมภาพยนตร์ทั้ง 3 การทดลอง และในระดับอุดมศึกษา ผลของการรับรู้ประเภทการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์จากการชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าร้อยละของคะแนนที่ได้ต่ำกว่าค่าร้อยละของการชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 แต่สูงกว่าค่าร้อยละของการชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย จากผลการวิจัยนี้อภิปรายได้ว่า เนื่องจากการลำดับเรื่องราวของผู้ชมเป็นผลมาจากการรับรู้ภาพยนตร์ที่ได้รับการติดต่อลำดับภาพ (Editing) โดยผู้สร้างภาพยนตร์ (วรรณิ์ สํารัญ เวทย์, 2544, น. 78 - 90) คำบรรยายที่ปรากฏในภาพยนตร์อาจมีผลทำให้การลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ของคนหนุ่มนกรไม่ถูกต้อง เพราะคำบรรยายอาจรบกวนการรับรู้ภาพยนตร์ คนหนุ่มนกรต้องอ่านคำบรรยายที่ปรากฏขึ้นบนจอภาพยนตร์ไปในขณะที่ชมภาพยนตร์ทำให้ต้องใช้ความคิดมากขึ้นกว่าปกติ จึงทำให้มีผลกระทบต่อการรับรู้ด้านการลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ สาเหตุอีกประการหนึ่งเนื่องจาก ภาพยนตร์เรื่อง

"ขวดเล่า" ที่นำมาใช้เป็นตัวจัดกระทำนำเสนอเรื่องราวแบบย้อนอดีต (Flashback) อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างสับสนในการรับรู้ภาพยนตร์ในด้านการลำดับเรื่องราวได้

มีข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง จากการวิจัยพบว่า คนหูหนวกสามารถรับรู้ภาพยนตร์ได้แม้ว่าภาพยนตร์ที่ชมนั้นจะไม่มีคำบรรยายก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่นำเสนอในส่วนที่เป็นภาพเป็นหลัก ดังนั้นเนื้อหาจึงถูกเสนอผ่านทางภาพ ทำให้คนหูหนวกสามารถรับรู้ภาพยนตร์ได้จากการมองดูภาพที่ปรากฏ แม้ว่าคนหูหนวกจะไม่สามารถรับรู้ภาพยนตร์จากส่วนเสียงก็ตาม แต่ภาพที่คนหูหนวกเห็นจากภาพยนตร์เป็นรหัสภาพที่สามารถอ่านหรือถอดรหัสได้ ซึ่งรหัสที่ว่ามีหลายรูปแบบ อาทิ การแสดงของตัวละคร การแสดงสีหน้าท่าทาง ระยะห่างของตัวละคร การแต่งกาย ฯลฯ สิ่งเหล่านี้สามารถบอกบุคลิกของตัวละครได้ รวมทั้งจาก (Setting) เป็นสิ่งที่สามารถแสดงถึงสถานที่ และ เวลา ที่ตัวละครดำเนินไปในภาพยนตร์ นอกเหนือไปจากจากภาษาพูด ที่เป็นการสื่อสารทางวจนภาษา แล้ว ตัวละครสามารถสื่อสารด้วยอวจนภาษา เช่นกัน จากการวิจัย พบว่าคนหูหนวกมีการรับรู้ภาพยนตร์จากการชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย พบว่าคนหูหนวกทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา มีการรับรู้การลำดับเรื่องราวในภาพยนตร์ คิดเป็น 32.222% และ 56.667% ตามลำดับ และพบว่าคนหูหนวกทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา มีการรับรู้เรื่องบุคลิกของตัวละคร คิดเป็น 58.333% และ 72.333% ตามลำดับ ซึ่งอภิปรายได้ว่าคนหูหนวกสามารถถอดรหัสภาษาท่าทางเป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อสารแบบอวจนภาษาจากการแสดงของตัวละครในภาพยนตร์ได้ ซึ่ง เรชและคีส์ (J. Ruesch and W. Kees, 1971 อ้างถึงใน ทิตวัจน์ ณรงค์แสง, 2542, น. 21) กล่าวว่า การสื่อสารด้วยภาษาท่าทางสามารถสื่อสารได้หลายวิธี เช่น การแสดงออกทางสีหน้า สายตา การขยับร่างกาย การจัดระยะห่างระหว่างบุคคล น้ำเสียง และระดับเสียง การสื่อสารประเภทนี้เรียกว่า การสื่อสารโดยไม่ใช้ภาษาพูด ซึ่งรวมถึง ภาษาสัญลักษณ์ (Sign Language) ภาษาการกระทำ (Action Language) ภาษาวัตถุ (Object Language) นอกจากนี้คนหูหนวกยังสามารถรับรู้ภาพยนตร์ได้จากการถอดรหัสกลวิธีสื่อสารทางภาพยนตร์ เช่น การใช้ภาษาภาพ อันประกอบด้วยขนาดภาพ (Image Size) มุมกล้อง (Angle Of View) และการลำดับภาพ (Editing) เป็นต้น ซึ่งคนหูหนวกสามารถรับรู้ได้ด้วยการชมภาพยนตร์ไปตลอดทั้งเรื่อง สอดคล้องกับ เจ ดัดลีย์ แอนดริว (J. Dudley Andrew อ้างถึงใน พรสิทธิ์ พัฒนานุรักษ์, 2543, น. 6) ที่กล่าวว่า ภาพยนตร์ถือเป็นสื่อที่ใช้เร้าอารมณ์ของคนดูให้ผูกติดอยู่กับสิ่งที่ปรากฏออกมาตามภาพยนตร์ ควบคู่ไปกับการสร้างความรู้สึกและประสบการณ์ให้กับคนดู ดังนั้น การทดลองที่ให้คนหูหนวกชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย จึงพบว่าคนหูหนวกทั้ง 2 กลุ่ม มีการรับรู้ภาพยนตร์ได้แม้ว่าไม่สามารถได้ยินเสียงจากภาพยนตร์ก็ตาม เนื่องจากคนหูหนวกสามารถรับรู้ภาพยนตร์

ได้จากส่วนที่เป็นภาพในภาพยนตร์ แต่เป็นการรับรู้ภาพยนตร์เพียงบางส่วนเท่านั้น ไม่ใช่การรับรู้
อย่างครบถ้วนเนื่องจากคนหูหนวกไม่สามารถรับรู้ข้อมูลในส่วนที่เป็นเสียงในภาพยนตร์ได้

คำบรรยายในภาพยนตร์สำหรับคนหูหนวก

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า คำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 แบบ
สามารถทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์เพิ่มขึ้น โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย ทั้งในกลุ่มคน
หูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้
ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 14.600
คะแนน และในระดับอุดมศึกษา ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์
22.000 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน

ผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1
ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

เมื่อนำค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มาเปรียบเทียบกับ
ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย พบว่า ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย
ต้นแบบ 2 มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย ทั้งในกลุ่มคนหูหนวกระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับอุดมศึกษา โดยที่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 18.200 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มี
คำบรรยาย มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนน และ ในระดับอุดมศึกษาภาพยนตร์ที่มี
คำบรรยายต้นแบบ 1 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 25.067 คะแนน ส่วนภาพยนตร์ที่ไม่มี
คำบรรยาย มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน

ผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2
ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ได้ดีกว่าภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยาย

เมื่อนำคำบรรยายต้นแบบ 1 และ คำบรรยายต้นแบบ 2 มาเปรียบเทียบกับ พบว่า
คนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการ
รับรู้ภาพยนตร์ สูงกว่าคำบรรยายต้นแบบ 1 คือมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ 18.2 คะแนน และ 17.667
คะแนน ตามลำดับ และในกลุ่มนักศึกษาหูหนวกระดับอุดมศึกษา มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ 25.067
คะแนน และ 22.000 คะแนน ตามลำดับ

ผลการวิจัยนี้สามารถนำแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ ความจำ และความจำระยะสั้นมา อภิปรายการรับรู้ภาพยนตร์จากการอ่านคำบรรยายเปิดของคนหูหนวก สามารถอภิปรายได้ว่า คนหูหนวกจำเป็นต้องอาศัยการจดจำคำบรรยายในการอ่านคำบรรยายในภาพยนตร์ ซึ่งลำดับแรก ของการจดจำ คือ ความจำระยะสั้น (Short Term Memory หรือ STM) มีส่วนสำคัญสำหรับการ อ่านคำบรรยายของคนหูหนวก กล่าวคือ เมื่อคนหูหนวกรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) เมื่อชม ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยาย จะเกิดความจำระยะสั้นต่อคำบรรยายที่ปรากฏขึ้นในแต่ละครั้ง มีรายงานจากการวิจัยว่าคนหูหนวกมีความจำระยะสั้นน้อยกว่าคนปกติ (สุจิตรา ติกวัฒนานนท์, 2531) พบว่า นักเรียนหูหนวกระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนใหญ่สามารถจำคำได้ 5 คำ ดังนั้น การออกแบบคำบรรยายสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก จึงต้องมีจำนวนคำต่อบรรทัด ไม่มากเกินไป หากมีจำนวนมากจะทำให้คนหูหนวกไม่สามารถจำคำบรรยายได้ ดังนั้น เมื่อคนหูหนวกชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ที่ออกแบบให้จำนวนคำบรรยายเหมาะสม กับความจำระยะสั้นของคนหูหนวก (5-6 คำ) ผลการวิจัยจึงพบว่า คนหูหนวกที่ชมภาพยนตร์ที่มี คำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์สูงที่สุดทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ ระดับอุดมศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่ 18.200 คะแนน และ 25.067 คะแนน ตามลำดับ

ผลการวิจัยนี้ เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอ้างอิง (Inference Statistics) พบว่าผลการวิจัยในกลุ่มคนหูหนวกระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานที่ 4 ภาพยนตร์ที่มี คำบรรยายต้นแบบ 2 ทำให้คนหูหนวกรับรู้ภาพยนตร์ดีกว่าภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ส่วนผลการวิจัยในกลุ่มคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 4 ซึ่งเมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) พบว่าค่าเฉลี่ยการรับรู้ ภาพยนตร์ของคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 และ 2 มีค่าเฉลี่ยเพียง 17.667 และ 18.200 คะแนนตามลำดับ จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 สันนิษฐานว่ามาจากความสามารถในการอ่านที่มีระดับต่ำ ทำให้ไม่สามารถอ่านคำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้อย่างเข้าใจ จึงทำให้ ค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ชมภาพยนตร์ที่มี คำบรรยายต้นแบบ 1 และคำบรรยายต้นแบบ 2 มีค่าเฉลี่ยเพียง 17.667 และ 18.200 คะแนน ตามลำดับ จึงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับ พูนพิศ อมาตยกุล และคณะ (2514, น. 19) ที่กล่าวว่า คนหูหนวกมีความสามารถ ในการอ่านอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้เพราะคนหูหนวกมีพัฒนาการทางภาษาบกพร่องจนทำให้ไม่ สามารถเรียนรู้ภาษาได้เช่นเดียวกับคนปกติ และยังสอดคล้องกับการวิจัยของบอนนี่ ลิโทวิทซ์

(Bonnie Litowitz) นักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) ที่พบว่าผู้มีความบกพร่องทางการได้ยินจะพัฒนาการประกอบรูปประโยคต่างจากคนปกติ การที่คนหูหนวกเรียนรู้ภาษาได้ล่าช้าทำให้ขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ จึงไม่อาจใช้ประโยคซับซ้อนได้เช่นคนหูดี (Bonnie Litowitz อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม และ ประภัทร นิยมธรรม, ม.ป.ป., น. 87) จึงสันนิษฐานได้ว่าเพราะคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่สามารถอ่านคำบรรยายได้อย่างเข้าใจ จึงทำให้มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ของคำบรรยายทั้ง 2 ประเภทแตกต่างกันไม่มาก เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอ้างอิงจึงส่งผลให้ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

เมื่อนำระดับการศึกษาของคนหูหนวกมาพิจารณาร่วมกับผลของการรับรู้ภาพยนตร์จากการชมภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายและการชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 และ ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ผลดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่ไม่มีคำบรรยาย ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกระดับอุดมศึกษามีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 19.867 คะแนน และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 14.600 คะแนนผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 5 นักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่ไม่มีคำบรรยายดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกระดับอุดมศึกษามีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 22.000 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 17.667 คะแนน ผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 6 นักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมัธยมศึกษาปีที่ 7-12 ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกระดับอุดมศึกษามีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 25.067 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ 18.200 คะแนน ผลการวิจัยนี้ จึงทำให้เป็นไปตามสมมติฐานที่ 7 นักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมัธยมศึกษาปีที่ 7-12 ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ดีกว่านักศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย

ทำให้สามารถอภิปรายได้ว่า ระดับการศึกษาของคนหนุ่มสาวมีผลต่อการรับรู้ภาพยนตร์ กล่าวคือคนหนุ่มสาวที่มีระดับการศึกษาสูงจะสามารถรับรู้ภาพยนตร์ได้ดีกว่าคนหนุ่มสาวที่มีระดับการศึกษาต่ำ เห็นได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มสาวระดับอุดมศึกษา มีสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มสาวระดับมัธยมศึกษาศึกษา ตอนปลายในทุกการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างปัจเจกบุคคล (The Individual Difference Theory) ของ เดอ เฟลอร์ (DeFleur) ที่กล่าวว่าผู้รับสารแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในทางจิตวิทยา เช่น ทักษะคิด ความเชื่อ ค่านิยม ฯลฯ จะทำให้มีความสนใจในการเปิดรับสารหรือตีความจากสารที่ได้รับจากสื่อมวลชนแตกต่างกัน ดังนั้นคนที่ได้รับการศึกษา ในระดับแตกต่างกันย่อมมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์ และความต้องการที่แตกต่างกันไป คนที่มีการศึกษาสูง หรือมีความรู้ดีจะได้เปรียบอย่างมากในการที่จะเป็นผู้รับสารที่ดี ทั้งนี้เพราะคนเหล่านี้มีความรู้กว้างขวางในหลายเรื่อง, มีความเข้าใจศัพท์มาก และมีความเข้าใจสารได้ดี (ประมะสตะเวทิน, 2533, น. 116)

เมื่อพิจารณาถึงคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มสาว สามารถเปรียบเทียบผลของการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 กับภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ซึ่งคำบรรยายต้นแบบ 1 เป็นคำบรรยายที่มีจำนวนคำบรรยายตามเสียงสนทนาและเสียงบรรยายอย่างครบถ้วน โดยมากจะมีจำนวนคำบรรยายมากกว่าความสามารถของความจำระยะสั้นของคนหนุ่มสาว ส่วนคำบรรยายต้นแบบ 2 เป็นคำบรรยายที่ออกแบบให้มีจำนวนคำบรรยาย 5 – 6 คำ ในหนึ่งบรรทัดซึ่งเหมาะสมกับความจำระยะสั้นของคนหนุ่มสาว

จากผลการวิจัยพบว่าการรับรู้ภาพยนตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ที่ 17.667 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ระดับอุดมศึกษาและ 18.200 คะแนน ส่วนในระดับอุดมศึกษา มีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ที่ 22.000 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 ที่ 25.067 คะแนน เห็นได้ชัดว่าค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มสาวที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 2 สูงกว่าค่าเฉลี่ยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหนุ่มสาวที่ชมภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายต้นแบบ 1 ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

คำบรรยายที่เหมาะสมกับคนหนุ่มสาว คือคำบรรยายต้นแบบ 2 เนื่องจากมีจำนวนคำบรรยาย 5 – 6 คำ ในหนึ่งบรรทัด ซึ่งเป็นจำนวนคำที่มีความพอดีกับความสามารถของความจำระยะสั้นของคนหนุ่มสาวนั่นเอง สอดคล้องกับการวิจัยของ มิลเลอร์ (Millers, 2002) ที่พบว่าความจำระยะสั้น มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนหนุ่มสาว ดังนั้นจึงสามารถอภิปรายได้ว่า จำนวนคำบรรยายที่เหมาะสมกับความจำระยะสั้นของคนหนุ่มสาว

สามารถทำให้คนหูหนวกสามารถอ่านคำบรรยายได้ครบถ้วน ทำให้รับรู้ภาพยนตร์ได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากการวิจัยครั้งนี้สรุปว่า คำบรรยายที่เหมาะสมกับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก ควรใช้คำบรรยายต้นแบบ 2

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากการวิจัยเรื่อง "การศึกษาคำบรรยายที่เหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก" ในครั้งนี้ เป็นวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental) แบบ One Group Posttest Only Design ดังนั้นผลที่ได้จากการวิจัยอาจมีความแปรปรวนจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มเดียวกัน การวิจัยครั้งต่อไปอาจใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน แล้วทำการทดลองแบบ Pretest - Posttest Design โดยเว้นระยะห่างในการทดลอง เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาด้านอิทธิพลของการทดสอบก่อน (Pretest Sensitization)

2. การวิจัยในครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกที่มีการศึกษาในสถาบันการศึกษาสำหรับคนหูหนวก ดังนั้นเพื่อให้ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ได้กับคนหูหนวกส่วนใหญ่ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนหูหนวกทั่วไป เนื่องจากมีคนหูหนวกเพียงจำนวนน้อยที่ได้รับการศึกษา ซึ่งคนหูหนวกโดยส่วนมากจะไม่โอกาสเข้าเรียนในสถาบันการศึกษาเหล่านี้

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกที่มีต่อคำบรรยายในภาพยนตร์ต่างประเทศ (Foreign Film) และภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายเปิด (Open Caption) เพื่อทราบความแตกต่างในการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวก เนื่องจากภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นสื่อภาพยนตร์ที่มีอยู่แล้วในประเทศไทย ซึ่งแตกต่างจากภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายเปิด คือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ มีเพียงคำบรรยายเสียงสนทนา (Dialogue) และเสียงบรรยาย (Narration) เท่านั้น ส่วนภาพยนตร์ที่มีคำบรรยายเปิด มีคำบรรยายข้อบนจอภาพบริเวณด้านบนหรือล่างของกรอบภาพเพื่อบรรยายเสียงในภาพยนตร์ที่ช่วยคนหูหนวก สามารถทราบเสียงสนทนาของตัวละคร เสียงการบรรยาย เสียงประกอบ รวมถึง เสียงดนตรี ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

4. การวิจัยการรับรู้ภาพยนตร์ของคนหูหนวกครั้งต่อไป ควรนำวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์มาใช้ร่วมกับวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อความสมบูรณ์ของการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งข้อมูลบางอย่างวิธีวิจัยเชิงปริมาณไม่สามารถเก็บรวบรวมได้ แต่สามารถใช้วิธีการสัมภาษณ์ในการรวบรวมข้อมูลได้ เช่น ความคิด ความเชื่อ การตีความหมาย เป็นต้น